

толко безобразна, нѣ познавамъ че си непостоянъ. Ты отъ първо обикна много твойта първата жена Добра, нѣ сѣтнѣ я замрази, още я и отпжди и я остави.

Ахъ Господжо, рѣче Князьтъ, имашъ право да мя сждишъ за това, азъ бѣхъ много младъ, като са влюбихъ въ Добра, право ти казвамъ, че азъ въ тѣхъ години друго не искахъ, освѣнъ хубость, обичяхъ да ѝ глѣдамъ хубость-та и толко съмъ былъ записанъ и замаянъ отъ вѣнкашната свѣтлина на лицето ѝ, щото никакъ са не прѣглѣдвахъ на ума ѝ, и никакъ не давахъ вниманіе на грубитѣ ѝ приказки; нѣ като са оженихъ и като ѝ станахъ мжжъ, и като са на глѣдахъ на хубость-та ѝ, на коя човѣкъ скоро са былъ насищаль, познахъ че съмъ са излѣгалъ, налѣпихъ са вече; нейната хубость при глупавитѣ и безсладостнитѣ ѝ приказки, са зачерни и поурозня прѣдъ очитѣ ми толко, щото не щѣхъ да я видя, колкото и ако да ми са труфяше и заглаждаше. Когато оставахме сами, нѣмаше друго да ми приказва, освѣнъ за нови и хубави дрѣры, мыслше и са чудеше за утрѣ коя дрѣха трѣба да облече; приказваше ми че еди-коя жена какви маргари имала, какви обитце имала и какви елмази имала, а че и тя искала такыва. Ако по нѣкога да са улучеши, кога ядемъ хлѣбъ да има при насъ нѣкой ученъ и благороденъ човѣкъ, и да земеме да приказваме съ него за нѣкои важни работи, тосъ-чясъ